

Sygn. akt **IV Ka 952/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Adam Sygit - sprawozdawca

Sędziowie Sądu Okręgowego Piotr Kupcewicz

Sądu Okręgowego Sławomir Ciężki

Protokolant st. sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale Tomasza Czerwińskiego - prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu dnia 18 marca 2022 r.

sprawy **D. S.** s. .C. i H. ur. (...) w O.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 26 października 2021 r. sygn. akt III K 234/19

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

SSO Sławomir Ciężki SSO Adam Sygit SSO Piotr Kupcewicz

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 952/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 26 października 2021 roku wydany w sprawie dot. oskarżonego D. S. o sygn. akt III K 234/19.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami*

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. S.	Prawomocne uniewinnienie oskarżonych M. L. i M. S., obciążanych zeznaniami świadka M. P. sprawstwem zarzuconych im przestępstw – udziałem w obrocie narkotykami, ich kupnem od oskarżonego D. S..	wyrok sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 18 marca 2020 roku wydany w sprawie o sygn. akt IV K 47/18.	k. 432-445
wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 30 listopada 2020 roku wydany w sprawie o sygn. akt IV Ka 499/20.	k. 446-448.			
2.1.1.2.	D. S.	Prawomocne uniewinnienie oskarżonego W. W., obciążanego zeznaniami świadka M. P. sprawstwem zarzuconego mu przestępstwa - udziałem w obrocie narkotykami.	wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 15 marca 2021 roku wydany w sprawie IV Ka 638/20 wraz z uzasadnieniem	k. 426-430

orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2022 roku.	k. 431			
2.1.1.3.	D. S.	Wnioski M. P. mające na celu wzruszenie prawomocności wyroku skazującego w sprawie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy IV K 709/17 a wskazujące m.in. na niewiarygodność jego wyjaśnień i zeznań obciążających inne osoby sprawstwem zarzuconych im przestępstw – udziałem w obrocie narkotykami oraz wpływ na jego postawę w procesach dot. współoskarżonych.	pisma M. P.	k. 418-423
postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 3 marca 2022 roku w sprawie IV Ko 6/22.	k. 424-425			
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1-3	Orzeczenia sądowe i ich uzasadnienia oraz wnioski procesowe.	Brak zastrzeżeń do wiarygodności dokumentów urzędowych (zgodności ich kopii z oryginałem i wynikających z nich treści) oraz brak wątpliwości odnośnie autorstwa wniosków składanych przez M. P..

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut dokonania przez sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych w następstwie nieprawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Za zasadną uznano argumentację skarżących prowadząca do wniosku, iż przeprowadzona przez sąd I instancji ocena dotychczas zgromadzonych dowodów była dowolna a tym samym stanowiła naruszenie wiążącej reguły, wynikającej z art. 7 k.p.k. i w związku z tym nie sposób było uznać poczynione, w efekcie tej oceny i wynikających z niej wniosków, ustalenia faktyczne za prawidłowe. Jednocześnie, zdaniem sądu odwoławczego, sam zakres przeprowadzonego w przedmiotowej sprawie postępowania dowodowego przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy był niewystarczający dla prawidłowego rozstrzygnięcia o słuszności zarzutu postawionemu oskarżonemu D. S..</p> <p>Na wstępie należy jednak podkreślić, że niezasadnie jednak uznały skarżące, iż nie jest w ogóle możliwe oparcie orzeczenia sądu, w tym i wyroku skazującego, wyłącznie na jednym dowodzie, jakim to w przedmiotowym postępowaniu były depozycje procesowe złożone przez świadka M. P., również i w charakterze podejrzanego w swojej sprawie. Taka motywacja zapadłego wyroku nie oznaczałaby naruszenia norm prawa krajowego i norm konwencyjnych. Rzecz jednak w tym, iż dowód taki musi być jednoznaczny - i oczywiście trafnie uznany za wiarygodny i obiektywny - aby móc na nim oprzeć czynione ustalenia faktyczne. W aktualnym kształcie dowodów jednak wniosek taki musi zostać uznany za dowolny, skoro zeznania osoby obciążającej podsądnego</p>	

popelnieniem przestępstwa nie były konsekwentne a sąd I instancji jednocześnie nie wykorzystał istniejących możliwości aby dokonać koniecznej weryfikacji wskazań M. P. obciążającego m.in. oskarżonego D. S. udziałem w obrocie substancjami psychotropowymi i środkami odurzającymi a konkretnie sprzedaniem jemu oraz M. L. i M. S. znacznych ilości amfetaminy i ziela konopi innych niż włókniste. Weryfikacji koniecznej nie tylko z uwagi na zaprzeczenie sprawstwu przez oskarżonego oraz negowanie faktu zaistnienia przestępstwa przez świadków L. i S., ale również i wobec niekonsekwencji i rozbieżności w relacjach przedstawionych przez świadka P..

W pierwszej kolejności należy podnieść, iż w przypadku zaistnienia - jak w przedmiotowej sprawie - wątpliwości sądu odnośnie możliwości złożenia przez świadka wiarygodnych zeznań z uwagi na jego, obiektywnie stwierdzone, przymioty zdrowotne i osobowościowe konieczne było skorzystanie z trybu postępowania przewidzianego art. 192 § 2 k.p.k. Sąd I instancji powziął wątpliwości odnośnie stanu zdrowia psychicznego oraz poziomu rozwoju intelektualnego świadka i były one uzasadnione treścią wydanych wobec niego specjalistycznych opinii. O tym, że wątpliwości takie powstały i były weryfikowane w toku procesu, świadczy przeprowadzenie dowodu zarówno z tychże opinii, jak i przesłuchanie na rozprawie opiniującej psycholog E. N.. W takiej sytuacji poprzestanie na wskazaniu, że osobisty kontakt ze świadkiem na rozprawie, pozwolił sądowi na dokonanie samodzielnej oceny jego zdolności do złożenia prawdziwych zeznań jest nieprawidłowe. Skoro

instytucja przewidziana art. 192 § 2 k.p.k. wymaga odwołania się do wiedzy specjalistycznej, to niewątpliwie sąd nie może zastępować ją własnymi, nawet i być może słusznymi, ale w określony ustawowo sposób niezwyfikowanymi, przekonaniemi. Nieprawidłowe było również poprzestanie na odwołaniu się do opinii biegłej a odnoszącej się do jedynie wcześniejszego opiniowania, tj. bez umożliwienia jej uczestnictwa w przesłuchaniu świadka w tej sprawie na rozprawie. Nadmienić zresztą należy, iż sąd wzywał świadka P. na ten sam termin rozprawy, co i biegłą, co wskazuje, że zamierzał postąpić w powyższy sposób (k. 194v). Jednak do przesłuchania świadka w obecności biegłej nie doszło a dopiero wówczas ww. miałaby możliwość m.in. obserwacji sposobu zachowania świadka w trakcie składania zeznań jako jednej z okoliczności determinującej ocenę jego zdolności do postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń, przekładających się na możliwość przedstawienia rzetelnej relacji.

Nie ma również racji sąd I instancji uznając, iż wcześniejsza opinia biegłej nie daje żadnych podstaw do negowania wiarygodności jego relacji z przyczyn psychopatologicznych i osobowościowych, skoro ww. wskazała, że M. P. ujawnia osobowość typu dyssocjalnego ze skłonnością od kłamstwa i manipulacji oraz „mógł posłużyć się manipulacją, żeby osiągnąć korzyść” (k. 199). Wskazanie przez nią, iż „nie ma wiedzy nakazującej zmienić wnioski” i nie jest w stanie określić czy z jakiś powodów wystąpią

obecnie problemy w przesłuchaniu świadka jest konsekwencją tego, że opiniująca nie miała już kontaktu z opiniowanym, w tym i nie posiada wiedzy choćby odnośnie aktualnego zażywania środków psychoaktywnych czy leczenia psychiatrycznego (k. 199, 200). Jej opinia sądowopsychologiczna dotyczyła M. P. jako podejrzanego i datowana jest na 30 czerwca 2015 roku. Natomiast w sprawie IV K 47/18 biegła opiniowała w 2018 roku.

Oczywiście opinia biegłej czy biegłych, również i ta wyrażana w trybie art. 192 § 2 k.p.k., ma znaczenie jedynie pomocnicze przy ocenie przez sąd odnośnie wiarygodności zeznań świadka, w tym i wiarygodności jednej z przedstawionych przez niego wersji. Opinia nie może zastąpić tej oceny, nie powinna nawet odnosić się do kwestii prawdziwości zeznań ale umożliwia sądowi wstępne ustalenie czy określone przymioty przesłuchiwanej osoby nie są w ogóle przeszkodą do złożenia takowych. Zresztą wobec zdiagnozowania u świadka M. P. (opinia sądowopsychiatryczna do sprawy V Ds. 4/15) choroby psychicznej, tj. psychozy urojeniowo-omamowej zespołu paranoidalnego na prawdopodobnym podłożu schizofrenicznym, nałożonej na pierwotnie zaburzoną osobowość o typie dys socjalnym, zasadne byłoby uwzględnienie nie tylko opinii psychologa, ale i psychiatrów. To oni winni się wypowiedzieć czy zdiagnozowanie takiej choroby psychicznej nie ma wpływu zarówno na możliwość spostrzegania i zapamiętywania zdarzeń mających miejsce w latach 2009-2010, jak i czy nie wpływa na zdolność do ich prawidłowego odtworzenia

w toku przedmiotowego procesu. Odnoszenie się przez biegłą psycholog do opinii sądowopsychiatrycznych, w których sporządzaniu nawet nie uczestniczyła jest zarówno bezzasadne, jak i nieprawidłowe, w szczególności, iż biegła sama wskazała na rozbieżności w opiniach psychologicznej i psychiatrycznej oraz zastrzegła, iż lepiej jakby w przesłuchaniu uczestniczył biegły psychiatra, mogący – na podstawie obserwacji – odnieść się również do kwestii leczenia psychiatrycznego czy zażywania środków psychoaktywnych (k. 199, 200). Pamiętać przy tym należy, że ustalono, iż pierwsze chorobowe objawy psychotyczne wystąpiły u świadka w 2013 roku a pierwszą relację w tej sprawie świadek złożył w 2015 roku (w przedmiotowej sprawie najwcześniejszy protokół przesłuchania jest datowany na 19 marca 2015 roku), kiedy to toczyło się przeciwko niemu postępowanie karne zakończone jego umorzeniem z uwagi na zniesioną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, co skutkowało umieszczeniem w zamkniętym szpitalu psychiatrycznym. Ocenie specjalistów należy również poddać, formułowany dowolnie przez sąd wniosek, że w przypadku choroby psychicznej w ogóle możliwe jest ustanie związanych z nią zaburzeń i minięcie ich "najpóźniej w 2018 roku".

Przepis art. 192 § 2 k.p.k. nie ma charakteru obligatoryjnego i nie wynika z niego obowiązek powołania biegłego lekarza lub biegłego psychologa do udziału w czynności przesłuchania, a tylko możliwość zarządzenia przesłuchania świadka z udziałem

wymienionych biegłych. Niemniej uruchomienie tej instytucji procesowej winno nastąpić wtedy, gdy w niepowtarzalnych realiach konkretnej sprawy powstaną rozsądne, w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy, wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Skoro takowe przesłanki ziściły się w przedmiotowej sprawie, co więcej zostały przez sąd I instancji ustalone, skoro w inny sposób dążył on do wyjaśnienia tych wątpliwości, to rezygnacja z tego, specjalnego sposobu przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka oznaczała naruszenie proceduralne mogące mieć wpływ na treść wydanego wyroku.

Zgodnie z zasadą samodzielności jurysdykcyjnej a wynikającej z art. 8 k.p.k. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy rozpoznając przedmiotową sprawę nie był związany wynikiem innych toczących się postępowań karnych z udziałem świadka M. P. i powoływaniem w nich właśnie jego zeznań jako dowodu obciążającego podsądnych. Jednakże nie mógł pominąć milczeniem, przy analizie wiarygodności jego relacji, ustaleń poczynionych w tych sprawach i motywacji zapadłych rozstrzygnięć. W tych postępowaniach zapadły wyroki uniewinniające oskarżonych właśnie wobec uznania zeznań M. P. za niewiarygodne czy też za niewystarczające do skazania. Nie ma przy tym wątpliwości odnośnie słuszności twierdzeń skarżących, że gdyby nie doszło do wyłączenia sprawy oskarżonego S. do odrębnego rozpoznania to zostałyby on prawomocnie uniewinniony w postępowaniu przez

Sądem Rejonowym w Bydgoszczy o sygn. akt IV K 47/18, skoro ten sam dowód (czyli relacje M. P.) mający potwierdzać jego sprawstwo został przedstawiony przez oskarżyciela w postępowaniu dotyczącym pozostałych osób mających od niego nabywać narkotyki. Co istotne, wynik postępowania zakończonego w w/wym. sprawie oznacza, iż prawomocnie uniewinnieni zostali także M. L. i M. S., czyli właśnie osoby mające wraz z oskarżonym M. P. nabywać środki odurzające i substancje psychotropowe od oskarżonego w nin. sprawie D. S.. Mimo tego, w nin. sprawie sąd I instancji właśnie te osoby treścią wyroku wskazał jako nabywające narkotyki wraz ze świadkiem P.. Pamiętać przy tym należy, już niezależnie od kwestii sprawstwa, że ilość nabywanych narkotyków została przez oskarżyciela publicznego ustalona jako iloraz transakcji dotyczących każdej z ww. trzech osób (jedynie na marginesie należy podnieść, że Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wadliwie, tj. sprzecznie z wersją świadka P. a uznana za wiarygodną i treścią zarzutu, przyjął ilość sprzedawanej przez oskarżonego amfetaminy) czyli ustalenie, iż nabywającym był wyłącznie świadek P. winno wiązać się ze zmianą ilości nabywanych narkotyków.

Nie sposób jest jednocześnie podzielić wniosku sądu I instancji o spójności zeznań świadka P. w przedmiotowej sprawie, skoro w rozbieżny sposób przedstawiał on istotne okoliczności odnoszące się do czynu zarzuconego oskarżonego, tj. odnośnie miejsca przekazywania narkotyków (parking za przychodnią (...) – k. 10, 32 czy okolice prowadzonego przez

oskarżonego sklepu - k. 228v) czy ilości nabywanych narkotyków. Nie można więc przyjąć niezmienności oraz konsekwentności relacji obciążającej D. S. a także L. i S. a tych rozbieżności zrzucić wyłącznie na karb upływu czasu.

Jednocześnie sąd I instancji nie podjął nawet prób wyjaśnienia tych rozbieżności, które pojawiły się w relacjach świadka M. P. a które takiej weryfikacji mogą zostać poddane w sposób obiektywny. Nie podjął także prób weryfikacji zaistnienia zdarzeń i okoliczności, które przemawiałyby za wiarygodnością obciążenia oskarżonego S. udziałem w obrocie narkotykami. I tak, nie weryfikowano:

-skąd M. P. posiadał środki na zakup tak znacznych ilości narkotyków (zeznał, że wszelkie zakupy od ww. pokrywał gotówką – k. 229) a przez to o znacznej wartości i nie ustalono, co dalej się z nimi działo (w tym zakresie odmówił zeznań – k. 229, 229v),

-czy doszło i kiedy do zniszczenia sklepu (...) przy ul. (...) -letniego w B., tj. sytuacji – według relacji świadka - mającej wywołać konflikt pomiędzy nim a oskarżonym i zakończyć współpracę w obrocie narkotykami (k. 228v),

-czy faktycznie miało miejsce dokumentowanie zakupów narkotyków dokonywanych przez świadka (kwestia wskazanego przez M. P. prowadzenia zeszytu przez jego ówczesną konkubinę – k. 229v),

-porównania okresów pozbawienia wolności wszystkich osób wskazanych treścią zarzutu, choćby dla ustalenia wiarygodności wskazania świadka, że kontakt z oskarżonym S. celem zakupu od

niego narkotyków został nawiązany w 2009 roku (k. 6). Odnośnie tego świadek wskazał, iż nastąpiło to za pośrednictwem M. L. (k. 10), gdy ten opuścił zakład karny (czyli wg informacji z k. 359 - po dniu 26 stycznia 2011 roku) i to właśnie ta osoba każdorazowo umawiała transakcje. Jednocześnie świadek twierdził, że miało to miejsce dopiero na początku roku 2011 („w 2011 roku brałem od S.. Wtedy na początku roku wyszedł L. razem kupowaliśmy od niego” - k. 6, co znajdowałoby potwierdzenie w ww. informacji) czyli w okresie w ogóle nie objętym zarzutem aktu oskarżenia.

-wskazywanej przez świadka próby zastraszenia go celem zmiany zeznań obciążających oskarżonego (k. 228v).

Niewątpliwie dla dokonania prawidłowej oceny dowodu z zeznań świadka M. P. istotne znaczenie ma również ustalenie okoliczności inicjujących przedmiotowe postępowanie, skoro ze zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów wynika, iż był to efekt kontaktu ze strony świadka i złożenia określonej treści zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w trakcie długotrwałego pobytu w jednostce penitencjarnej. Aby dokonać prawidłowej oceny obiektywizmu relacji należy również ustalić i uwzględnić motywację złożenia określonej treści zeznań, w tym i posiadanie interesu procesowego w obciążaniu odpowiedzialnością innych osób. W związku z tym przedmiotem ustaleń winno być również i to czy procesowo potwierdzono te wskazania ww. a zawarte w protokołach pierwszych przesłuchań, które

<p>wskazywały również na zaistnienie innych przestępstw. Jednocześnie, odwołując się do wniosków i oświadczeń M. P., zarówno tych z 2015 roku, jak i aktualnych a mających na celu uchylenie prawomocności jego wyroku skazującego, sąd I instancji winien zweryfikować podawane przez niego okoliczności a wskazujące na niedozwolony wpływ na jego postawę w procesie oraz treść składanych wyjaśnień i zeznań.</p>	
Wniosek	
O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądu I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek uznano za zasadny z uwagi na konieczność przeprowadzenia ponownie całościowego, prawidłowego postępowania dowodowego w sprawie.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
Przesłanką rozstrzygnięcia kasatoryjnego jest to, że Sąd Rejonowy w Bydgoszczy nie przeprowadził w sposób prawidłowy postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie. Przede wszystkim wydał wyrok skazujący mimo niezwyfikowania w prawidłowy	

sposób zeznań świadka M. P., tj. jedynego dowodu przywołanego na potwierdzenie sprawstwa i zawinienia oskarżonego S. i to mimo istnienia wielu dowodów (wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków) negujących jego wiarygodność. Tym samym, w realiach przedmiotowej sprawy, w ogóle nie zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwalające na rozstrzygnięcie o zasadności oskarżenia.

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, o której mowa w art. 437 § 2 zdanie drugie in fine k.p.k. jako powód do uchylecia przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania zachodzi również wówczas, gdy orzekający sąd I instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniającą potrzebę powtórzenia wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji. W aktualnie obowiązującym modelu postępowania apelacyjnego możliwość wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym jest uzasadniona również i zaistnieniem takich rażących uchybień w procedowaniu sądu pierwszej instancji, które wręcz dyskwalifikują postępowanie przed sądem a quo jako podstawę rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego, gdyż nie zachowano standardu rzetelnego procesu. Konieczność przeprowadzenia

<p>wszystkich dowodów na rozprawie przed sądem I instancji będzie zachodziła również wtedy, gdy nieprawidłowe przeprowadzenie większości dowodów czy też dowodów najistotniejszych spowoduje niemożność poddania ocenie także tych przeprowadzono prawidłowo. W przedmiotowej sprawie postępowanie przed sądem I instancji musi zostać przeprowadzone ponownie, skoro w kontekście wszystkich okoliczności istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia w kwestii odpowiedzialności karnej, było ono w istocie nieprzydatne dla osiągnięcia tego celu i z obiektywnego punktu widzenia nie prowadziło do możliwości poczynienia trafnych ustaleń przez sąd I instancji (tak zgodnie z argumentacją przedstawioną przez Sąd Najwyższy w uchwale I KZP 3/19 z dnia 22.05.2019 roku).</p>	
5.3.1.3.1.	<p>Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia</p>	
5.3.1.4.1.	<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>	
<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>	
<p>Sąd I instancji winien przeprowadzić ponowne postępowanie dowodowe</p>	

w sposób kompletny, w tym i z uwzględnieniem wskazań i wytycznych zawartych w części 3.1 nin. uzasadnienia czyli również i odnośnie sposobu przeprowadzenia przesłuchania świadka. Niezwykła skrupulatność i wnikliwość przy ocenie relacji M. P. a obciążającego m.in. sprawstwem czynu zarzucanego aktem oskarżenia oskarżonego S., jest konsekwencją oparcia zaskarżonego wyroku skazującego właściwie jedynie na tym dowodzie. Jako dowód z pomówienia osoby zainteresowanej wynikiem procesu, gdyż przekładającym się na jego sytuację procesową (sąd I instancji podnosi, iż zapadł wobec świadka wyrok skazujący lecz nie uwzględnia, że zastosowanie instytucji przewidzianej art. 60 k.k. pozwoliło na wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za dopuszczenie się również i szeregu innych a surowo zagrożonych przestępstw), winien być poddany wnikliwej ocenie z jednoczesnym rozważeniem czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego a nadto czy wskazania te są logiczne, konsekwentne i prawdopodobne. Konieczną inicjatywę dowodową sąd I instancji winien wykazać odnośnie tych wszystkich okoliczności, których istnieje możliwość obiektywnej weryfikacji. Jednocześnie winien uwzględnić należy również i upływ czasu od zarzucanego oskarżonemu zachowania do jego ujawnienia przez świadka, okoliczności tegoż ujawnienia, cechy osoby pomawiającej oraz pomocniczo odwołać się do tych wszystkich ustaleń, które pomogą na sformułowanie prawidłowego

wniosku odnośnie wiarygodności relacji M. P..	
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

7. PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonego D. S..
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięć.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy
#	co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana